

18489 LLEI 23/1992, de 30 de juliol, de seguretat privada. («BOE» 186, de 4-8-1992.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei, Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

Exposició de motius

1

La seguretat representa un dels pilars bàsics de la convivència i, per tant, la seva garantia constitueix una activitat essencial en l'existència mateixa de l'Estat modern que, en aquesta condició, l'exerceix en règim de monopoli el poder públic. Tanmateix, progressivament s'ha estès per totes les societats del nostre entorn la realització d'activitats de seguretat per altres instàncies socials o agents privats, i ha arribat a adquirir en les últimes dècades un auge fins ara desconegut. D'aquí que països com Bèlgica, França, el Regne Unit o Itàlia hagin aprovat recentment lleis de nova planta o modificat la seva legislació anterior per integrar funcionalment la seguretat privada en el monopoli de la seguretat que correspon a l'Estat.

En aquest marc s'inscriu aquesta Llei, en la seva consideració dels serveis privats de seguretat com a serveis complementaris i subordinats respecte als de la seguretat pública. A partir d'aquí s'estableix un conjunt de controls i intervencions administratives que condicionen l'exercici de les activitats de seguretat pels particulars. El que es busca amb aquestes normes és articular les facultats que poden tenir els ciutadans de crear o utilitzar els serveis privats de seguretat amb les raons profundes sobre les quals s'estableix el servei públic de la seguretat.

El desenvolupament de la seguretat privada que s'ha produït al nostre país, a partir de la primera regulació d'aquest tipus de prestacions de serveis, el 1974, obliga a revisar el tractament legal per permetre un control eficaç de l'elevat nombre d'empreses del sector i dels actuals vigilants jurats de seguretat, l'existència dels quals no es pot qüestionar, atès que es tracta d'un mitjà de prevenció del delictes i contribueix, per tant, al manteniment de la seguretat pública. A més, s'ha de tenir en compte que la presència de vigilants en controls d'accés i seguretat interior no sol tenir una transcendència externa que perjudiqui la tasca dels cossos de seguretat, perquè estan cridats a actuar com a elements col·laboradors en tasques que difícilment podrien cobrir per si sols.

L'anàlisi del sector i de les seves circumstàncies posa en relleu que paral·lelament al seu creixement han aparegut nombrosos problemes, com ara l'intrusisme, la falta de normes d'homologació de productes, la deficient formació dels vigilants, irregularitats en el seu funcionament i la comissió de nombroses infraccions, així com l'absència sobrevinguda de requisits essencials.

La projecció de l'Administració de l'Estat sobre la prestació de serveis de seguretat per empreses privades i sobre el seu personal es basa en el fet que els serveis que presten formen part del nucli essencial de la competència exclusiva en matèria de seguretat pública que atribueix a l'Estat l'article 149.1.29 de la Constitució, i en la missió que, segons l'article 104 del mateix text fonamental, incumbeix a les forces i cossos de seguretat, sota la dependència del Govern, de protegir el lliure exercici dels drets i les llibertats i garantir la seguretat ciutadana.

Això significa que les forces i cossos de seguretat de l'Estat han d'estar permanentment presents en el desenvolupament de les activitats privades de seguretat, i han

de conèixer la informació transcendent per a la seguretat pública que en aquestes es genera i actuar amb protagonisme indiscutible, sempre que aquestes activitats detectin l'esdeveniment de fets delictius greus, perseguibles d'ofici.

La defensa de la seguretat no pot ser motiu d'agressions, coaccions, desconeixement de drets o invasió de les esferes jurídiques i patrimonials d'altres persones. I aquesta és una de les raons que justifiquen la intensa intervenció en l'organització i el desenvolupament de les activitats de les empreses privades de seguretat, per part de les forces i cossos de seguretat de l'Estat, que tenen la missió constitucional de protegir els drets fonamentals de tots els ciutadans i garantir la seva seguretat.

Davant un panorama com el descrit es feia necessari fer un esforç aclaridor que, estudiant tots els fets que giren al voltant a la seguretat privada, permetés fer una diagnosi de la seva situació, a partir de la qual es busquessin les solucions adequades per ordenar un sector que segueix a l'alça i que, a més, pretén accedir a noves àrees d'activitat dins la seguretat.

2

La normativa vigent, integrada principalment per disposicions sobre empreses privades i vigilants de seguretat, és d'inspiració preconstitucional, encara que algunes de les seves formulacions actuals obeeixin a reelaboracions promulgades amb posterioritat a la publicació de la Constitució espanyola de 1978.

Una de les crítiques més obertament expressades, i generalment coincidents, es refereix no tant a la deficiència de les normes com a la seva enorme dispersió i a la seva falta d'estructura unitària i sistemàtica, cosa que produeix, evidentment, llacunes o desfasmaments propis d'una legislació que envelleix i que ha estat superada per la ràpida evolució del sector.

Això ha donat lloc al sorgiment d'activitats prohibides, o no prohibides estrictament, però que no tenen cobertura legal suficient, el tractament jurídic de les quals amb el rang legal necessari és urgent.

3

A banda dels aspectes relatius a la formació professional del personal de seguretat privada, es considera necessari incorporar a l'ordenament jurídic, a través de la llei primer, i posteriorment per mitjà del corresponent reglament, les previsions que demana l'evolució que hi ha hagut en el sector de la seguretat privada.

1. El dipòsit i l'emmagatzematge de fons per les empreses de seguretat, no previst en les normes vigents, ha sorgit com un fet i una necessitat derivats, de manera natural i automàtica, del transport de fons, i ha determinat la concentració d'aquests a les dependències de les empreses de seguretat, cosa que exigeix la seva previsió normativa i la seva regulació.

D'altra banda, el transport aeri de fons, tot i que no està exclòs expressament de la legislació vigent, manca pràcticament de regulació específica en l'actualitat i es considera necessària la seva previsió, principalment quan estan implicats en les necessitats de fons territoris insulars o zones de difícil accés per raons geogràfiques.

2. La prestació sense armes del servei propi dels vigilants de seguretat constitueix una modalitat que ha nascut a la vida a partir dels convenis laborals del sector, a través de la figura de l'anomenat «guarda de seguretat», i s'ha vist, alhora, que en la majoria dels casos era innecessària i desproporcionada la realització d'aquestes activitats amb armes, de manera que només s'autoritza l'ús d'armes si ho exigeixen circumstàncies concretes.

3. L'existència en el nostre país dels serveis de protecció personal és una realitat que no s'ha de desconèixer.

xer. Aquests serveis els presten, en la majoria dels casos, vigilants al servei d'algunes empreses de seguretat inscrites i, en altres casos, personal propi de les entitats a les quals pertany el protegit.

L'atribució a les empreses de seguretat de la possibilitat de realitzar serveis de protecció personal suposaria la normalització i adequació d'aquest tipus d'activitats a una normativa concreta que ompliria el buit legal existent, davant una situació real però no prevista jurídicament, de manera que s'han d'establir forts mecanismes de control per part de l'Administració, com respecte als serveis en si mateixos i del personal encarregat de prestar-los.

4. L'àmbit predominantment rural en el qual exerceixen les seves funcions els guardes particulars del camp fa que, per bé que no tenen sentit ni l'especificitat de determinades normes ni l'anacronisme d'alguns aspectes de la seva regulació, s'han de mantenir certes notes característiques del seu règim jurídic que requereixen especialitats respecte a l'establert per als vigilants de seguretat.

En conseqüència, la regulació dels guardes particulars del camp, que ha sobreviscut gairebé cent cinquanta anys i que conté elements que responen a necessitats històriques i geogràfiques concretes, s'ha d'adaptar a les exigències actuals en l'àmbit de la Llei de seguretat privada, tenint en compte la seva identitat substancial.

5. Respecte a la professió de detectiu privat, de llarga tradició a Espanya i en general als països occidentals, es detecten múltiples problemes, entre els quals els més importants són els d'insuficiència de la normativa vigent, de determinació de controls o intervencions de l'Administració i de sistemàtica legislativa, que planteja l'alternativa de la seva incorporació a les disposicions sobre seguretat privada o de manteniment de l'autonomia del bloc normatiu.

La insuficiència de rang normatiu és evident si es té en compte que una Ordre del Ministeri de l'Interior de 20 de gener de 1981 regula els requisits i les condicions d'exercici de la professió; el sistema d'intervenció o control de l'Administració de l'Estat en l'organització, posada en marxa i funcionament de les agències privades d'investigació; i fins i tot el règim sancionador aplicable als titulars de les agències i al personal vinculat a aquestes, cosa que ha fet que el Tribunal Constitucional declari nul l'article 12 de l'esmentada Ordre a la Sentència 61/1990, de 29 de març.

La possible incorporació de la regulació dels detectius a una llei de seguretat privada ha estat objecte d'estudis i deliberacions. Com s'ha indicat, la seva especificitat és evident. Tanmateix, és necessari tenir en compte raons d'urgència per resoldre els problemes normatius de la professió, dels quals n'esdevenen altres, també greus, per derivació, com el de l'intrusisme. Però, sobretot, no hi ha res que impedeixi aprofitar l'oportunitat de la tramitació d'una llei de seguretat privada, per intentar solucionar aquests problemes, si es té en compte que també en aquest sector es produeix el fet substancial que l'àmbit d'actuació és parcialment comú amb el dels cossos i forces de seguretat, fet que permet i aconsella que també siguin idèntics els mecanismes de coordinació subordinada i d'intervenció dels serveis policials.

6. Finalment, és, per descomptat, urgent i necessària la dotació del rang normatiu suficient al desplegament del règim sancionador aplicable a la matèria, que, en la legislació actualment vigent i seguint mentalitats i pautes preconstitucionals, gairebé no té suport en normes amb rang de llei i està contingut, pràcticament en la seva totalitat, en reials decrets i en ordres ministerials. Precisament perquè el règim sancionador es considera la clau d'arc per garantir el compliment de les finalitats de l'ordenament global de la seguretat privada, és imprescindible incorporar aquest règim a una disposició amb el rang adequat, en la qual es tipifiquin totes les infraccions possibles, es determinin les sancions que s'han d'imposar i es dissenyi el procediment sancionador, amb especificació de les autoritats competents per aplicar les diferents sancions.

Perquè l'Administració realitzi un control eficaç de totes les activitats que siguin regulades, és fonamental abordar, a l'hora d'elaborar una nova disposició, la part sancionadora per tal de garantir adequadament la seguretat de persones i béns.

Capítol I

Disposicions generals

Article 1.

1. Aquesta Llei té per objecte regular la prestació per persones, físiques o jurídiques, privades de serveis de vigilància i seguretat de persones o de béns, que tenen la consideració d'activitats complementàries i subordinades respecte a les de seguretat pública.

2. Als efectes d'aquesta Llei, únicament poden realitzar activitats de seguretat privada i prestar serveis d'aquesta naturalesa les empreses de seguretat i el personal de seguretat privada, que està integrat pels vigilants de seguretat, els caps de seguretat i els escortes privats que hi treballen, els guardes particulars del camp i els detectius privats.

3. Les activitats i serveis de seguretat privada s'han de prestar amb absolut respecte a la Constitució i amb subjecció al que disposen aquesta Llei i la resta de l'ordenament jurídic. El personal de seguretat privada s'ha d'atenir en les seves actuacions als principis d'integritat i dignitat; protecció i tracte correcte a les persones, ha d'evitar abusos, arbitriietats i violències, i ha d'actuar amb congruència i proporcionalitat en la utilització de les seves facultats i dels mitjans disponibles.

4. Les empreses i el personal de seguretat privada tenen l'obligació especial d'auxiliar les forces i cossos de seguretat en l'exercici de les seves funcions, de prestar-los col·laboració i de seguir les seves instruccions en relació amb les persones, béns, establiments o vehicles de la protecció, la vigilància o custòdia dels quals els siguin encarregats.

Article 2.

1. Correspon l'exercici de les competències administratives necessàries per al compliment del que disposa aquesta Llei al Ministeri de l'Interior i als governadors civils.

2. De conformitat amb el que disposa la Llei orgànica de forces i cossos de seguretat, correspon al cos nacional de policia el control de les entitats, serveis o actuacions i del personal i mitjans en matèria de seguretat privada, vigilància i investigació.

3. Als efectes que indica l'apartat anterior, s'ha de facilitar als membres del cos nacional de policia, que en cada cas siguin competents, la informació que contenen els llibres registres previstos en els supòsits i en la forma que es determinen per reglament.

4. Així mateix, les empreses de seguretat i els detectius privats han de presentar cada any un informe sobre les seves activitats al Ministeri de l'Interior, que ha de donar compte a les Corts Generals del funcionament del sector. Aquest informe ha de contenir una relació dels contractes de prestació dels serveis de seguretat subscrits amb tercers, amb indicació de la persona amb qui es va contractar i de la naturalesa del servei contractat, i també s'hi han d'incloure els altres aspectes relacionats amb la seguretat pública, en el temps i en la forma que es determinin per reglament.

Article 3.

1. Les empreses i el personal de seguretat privada no poden intervenir, mentre estiguin exercint les funcions

que els són pròpies, en la celebració de reunions i manifestacions, ni en el desenvolupament de conflictes polítics o laborals, sense perjudici de mantenir la seguretat que tinguin encomanada de les persones i dels béns.

2. Tampoc no poden exercir cap tipus de controls sobre opinions polítiques, sindicals o religioses, o sobre l'expressió d'aquestes opinions, ni crear o mantenir bancs de dades amb aquest objecte.

3. Tenen prohibit comunicar a tercers qualsevol informació que coneguin en l'exercici de les seves funcions sobre els seus clients, persones relacionades amb aquests, així com els béns i efectes que custodiïn.

Article 4.

1. Per garantir la seguretat, només es poden utilitzar les mesures reglamentades i els mitjans materials i tècnics homologats, de manera que es garanteixi la seva eficàcia i s'eviti que produeixin danys o molèsties a tercers.

2. El Ministeri de l'Interior ha de determinar les característiques i finalitats dels mitjans materials i tècnics esmentats, que poden ser modificades o anul·lades quan variïn les condicions o circumstàncies que van determinar-ne l'aprovació.

Capítol II

Empreses de seguretat

Article 5.

1. Amb subjecció al que disposen aquesta Llei i les normes reglamentàries que la despleguin, les empreses de seguretat només poden prestar o dur a terme els serveis i les activitats següents:

a) Vigilància i protecció de béns, establiments, espectacles, certàmens o convencions.

b) Protecció de persones determinades, prèvia l'autorització corresponent.

c) Dipòsit, custòdia, recompte i classificació de monedes i bitllets, títols valors i altres objectes que, pel seu valor econòmic i expectatives que generin, o per la seva perillositat, puguin requerir protecció especial, sense perjudici de les activitats pròpies de les entitats financeres.

d) Transport i distribució dels objectes a què es refereix l'apartat anterior a través dels diferents mitjans, que s'han de realitzar, si s'escau, mitjançant vehicles d'unes característiques que ha de determinar el Ministeri de l'Interior, de manera que no es puguin confondre amb els de les forces armades ni amb els de les forces i cossos de seguretat.

e) Instal·lació i manteniment d'aparells, dispositius i sistemes de seguretat.

f) Explotació de centrals per a la recepció, verificació i transmissió dels senyals d'alarmes i la seva comunicació a les forces i cossos de seguretat, així com prestació de serveis de resposta la realització dels quals no sigui de la competència de les forces i cossos.

g) Planificació i assessorament de les activitats de seguretat que preveu aquesta Llei.

2. Les empreses de seguretat han de garantir la formació i actualització professional del seu personal de seguretat. Poden crear centres de formació i actualització per al personal d'empreses de seguretat, d'acord amb el que preveu aquesta Llei.

3. En cap cas les empreses de seguretat no poden realitzar les funcions d'informació i investigació pròpies dels detectius privats.

Article 6.

1. Els contractes de prestació dels diferents serveis de seguretat sempre s'han de consignar per escrit, d'acord amb el model oficial, i s'han de comunicar al Ministeri de l'Interior, amb una antelació mínima de tres dies a la iniciació dels serveis.

2. No obstant això, la prestació del servei d'escortes personals només es pot realitzar amb l'autorització prèvia expressa del Ministeri de l'Interior, que s'ha de concedir individualitzadament i excepcionalment en els casos en què hi concorrin circumstàncies especials i condicionada a la forma de prestació del servei.

3. El ministre de l'Interior ha de prohibir la prestació dels serveis de seguretat privada o la utilització de determinats mitjans materials o tècnics quan puguin causar danys o perjudicis a tercers o posar en perill la seguretat ciutadana.

Article 7.

1. Per a la prestació privada de serveis o activitats de seguretat, les empreses de seguretat han d'obtenir l'oportuna autorització administrativa mitjançant la seva inscripció en un registre que s'ha de portar en el Ministeri de l'Interior, i a aquest efecte han de reunir els requisits següents:

a) Constituir-se com a societat anònima, societat de responsabilitat limitada, societat anònima laboral o societat cooperativa, i tenir com a objecte social exclusiu tots o algun dels serveis o activitats a què es refereix l'article 5 d'aquesta Llei.

b) En tot cas, les empreses de seguretat que prestin serveis amb personal de seguretat han de tenir la nacionalitat espanyola.

c) Tenir un capital social en la quantia mínima que es determini, per raó del seu objecte i del seu àmbit geogràfic d'actuació, que no pot ser inferior al que estableix la legislació sobre societats anònimes.

d) El capital social ha d'estar totalment desemborsat i integrat per títols nominatius.

e) Disposar dels mitjans humans, de formació, financers, materials i tècnics que es determinin en raó de l'objecte social i de l'àmbit geogràfic d'actuació. En particular, quan les empreses de seguretat prestin serveis per als quals es requereixi l'ús d'armes, han d'adoptar les mesures que garanteixin la seva adequada custòdia, utilització i funcionament, en la forma que es determini.

f) Prestar les garanties que s'estableixin per la via reglamentària, per raó de les circumstàncies expressades a l'apartat anterior.

2. No obstant això, a les empreses de seguretat que tinguin per objecte exclusiu la instal·lació o el manteniment d'aparells, dispositius i sistemes de seguretat, així com l'assessorament i la planificació d'activitats de seguretat, se les pot eximir per reglament del compliment d'algun dels requisits que exigeix l'apartat 1 d'aquest article.

3. La pèrdua d'algun d'aquests requisits produeix la cancel·lació de la inscripció, que ha d'acordar el ministre de l'Interior, en una resolució motivada dictada amb audiència de l'interessat.

Article 8.

Els administradors i directores de les empreses de seguretat, que han de constar en el Registre a què es refereix l'apartat 1 de l'article anterior, han de complir el següent:

a) Ser persones físiques residents a Espanya.

b) No tenir antecedents penals.

c) No haver estat sancionats en els dos o quatre anys anteriors per infracció greu o molt greu, respectivament, en matèria de seguretat.

d) No haver estat separats del servei a les forces armades, forces i cossos de seguretat, ni haver exercit funcions de control de les entitats, serveis o actuacions de seguretat, vigilància o investigació privades, ni del seu personal o mitjans, com a membres de les forces i cossos de seguretat, en els dos anys anteriors.

Article 9.

1. Les empreses de seguretat estan obligades a comunicar al Ministeri de l'Interior qualsevol canvi que es produeixi en la titularitat de les accions o participacions i els que afectin el seu capital social, dins els quinze dies següents a la seva modificació.

2. Així mateix, en el mateix termini, han de comunicar qualsevol modificació dels seus estatuts i qualsevol variació que sobrevingui en la composició personal dels seus òrgans d'administració i direcció.

Capítol III

Personal de seguretat

Secció 1a

Disposicions comunes

Article 10.

1. Per a l'exercici de les seves respectives funcions, el personal de seguretat privada ha d'obtenir prèviament la corresponent habilitació del Ministeri de l'Interior, amb el caràcter d'autorització administrativa, en expedient que s'ha d'instruir a instància dels mateixos interessats.

2. Per a l'habilitació del personal de seguretat privada, els aspirants han de ser majors d'edat, no haver assolit, si s'escau, l'edat que es determini per reglament i superar les proves oportunes que acreditin els coneixements i la capacitat necessaris per a l'exercici de les seves funcions.

3. L'obtenció de l'habilitació i, en tot moment, la prestació dels serveis requereix la concurrència dels requisits següents:

a) Tenir la nacionalitat espanyola, aptitud física i capacitat psíquica necessàries per a l'exercici de les funcions.

b) Reunir els requisits enunciats als apartats b), c) i d) de l'article 8 d'aquesta Llei.

c) No haver estat condemnat per intromissió il·legítima en l'àmbit de protecció del dret a l'honor, a la intimitat personal i familiar i a la imatge pròpia, del secret de les comunicacions o d'altres drets fonamentals, en els cinc anys anteriors a la sol·licitud.

4. La pèrdua d'algun d'aquests requisits produeix la cancel·lació de l'habilitació, que ha d'acordar el ministre de l'Interior, en una resolució motivada dictada amb audiència de l'interessat.

5. La inactivitat del personal de seguretat per un temps superior a dos anys exigeix la seva submissió a noves proves per poder exercir les funcions que li són pròpies.

Secció 2a

Vigilants de seguretat

Article 11.

1. Els vigilants de seguretat només poden exercir les funcions següents:

a) Exercir la vigilància i protecció de béns mobles i immobles, així com la protecció de les persones que puguin ser-hi.

b) Efectuar controls d'identitat en l'accés o a l'interior d'immobles determinats, sense que en cap cas puguin retenir la documentació personal.

c) Evitar la comissió d'actes delictius o infraccions en relació per la seva protecció.

d) Posar immediatament a disposició dels membres de les forces i cossos de seguretat els delinqüents en relació amb l'objecte de la seva protecció, així com els instruments, efectes i proves dels delictes, sense que puguin procedir a interrogar-los.

e) Efectuar la protecció de l'emmagatzematge, recompte, classificació i transport de diners, valors i objectes valuosos.

f) Portar a terme, en relació amb el funcionament de centrals d'alarma, la prestació de serveis de resposta de les alarmes que es produeixin, la realització dels quals no correspongui a les forces i cossos de seguretat.

2. Per a la funció de protecció de l'emmagatzematge, manipulació i transport d'explosius o altres objectes o substàncies que es determinin per reglament, és necessari haver obtingut una habilitació especial.

Article 12.

1. Aquestes funcions únicament les poden exercir els vigilants integrats en empreses de seguretat, que vesteixin l'uniforme i tinguin el distintiu del càrrec que siguin preceptius, que ha d'aprovar el Ministeri de l'Interior i que no es poden confondre amb els de les Forces Armades ni amb els de les forces i cossos de seguretat.

2. Els vigilants, dins l'entitat o empresa on prestin els seus serveis, s'han de dedicar exclusivament a la funció de seguretat pròpia del càrrec, i no poden simultanejar-la amb altres missions.

Article 13.

Llevat de la funció de protecció del transport de diners, valors, béns o objectes, els vigilants de seguretat han d'exercir les seves funcions exclusivament a l'interior dels edificis o de les propietats de la vigilància dels quals estiguin encarregats, sense que aquestes funcions es puguin desenvolupar en les vies públiques ni en aquelles que, sense tenir aquesta condició, siguin d'ús comú. No obstant això, quan es tracti de polígons industrials o d'urbanitzacions aïllades, es poden implantar serveis de vigilància i protecció en la forma que s'autoritzi expressament.

Article 14.

1. Els vigilants de seguretat, previ l'atorgament de les llicències corresponents, només poden dur a terme amb armes de foc les funcions indicades a l'article 11, en els supòsits que es determinin per reglament, entre els quals s'inclouen, a més del de protecció de l'emmagatzematge, recompte, classificació i transport de diners, valors i objectes valuosos, els de vigilància i protecció de fàbriques i dipòsits o transport d'armes i explosius, d'indústries o establiments perillosos que estiguin en despoblat i aquells altres de significació anàloga.

2. Les armes adequades per realitzar els serveis de seguretat, la categoria de les quals s'ha de determinar per reglament, només es poden portar mentre s'està de servei.

Article 15.

Els vigilants que exerceixen les seves funcions en establiments o instal·lacions en els quals el servei de seguretat s'hagi imposat obligatòriament, s'han d'atenir, en l'exercici dels seus legítims drets laborals i sindicals, al que respecte a les empreses encarregades de serveis públics disposa la legislació vigent.

Secció 3a

Caps de seguretat

Article 16.

Quan el nombre de vigilants de seguretat, la complexitat organitzativa o tècnica, o altres circumstàncies que s'han de determinar per reglament, ho facin necessari, les funcions d'aquells s'han d'exercir a les ordres directes d'un cap de seguretat, que és responsable del funcionament dels vigilants i dels sistemes de seguretat, així com de l'organització i execució dels serveis i de l'observança de la normativa aplicable.

Secció 4a

Escortes privats

Article 17.

1. Són funcions dels escortes privats, amb caràcter exclusiu i excloent, l'acompanyament, defensa i protecció de persones determinades, que no tinguin la condició d'autoritats públiques, per impedir que siguin objecte d'agressions o actes delictius.

2. Per al compliment d'aquestes funcions, són aplicables als escortes privats els preceptes de la secció 2a d'aquest capítol i les altres normes concordants d'aquesta Llei, relatives a vigilants de seguretat, llevat de la referent a la uniformitat.

3. Així mateix, els és aplicable per a l'exercici de les seves funcions el que disposa sobre tinença d'armes l'article 14 d'aquesta Llei.

Secció 5a

Guardes particulars del camp

Article 18.

Els guardes particulars del camp, que exerceixen funcions de vigilància i protecció de la propietat rural, s'han d'atenir al règim que estableix aquesta Llei per als vigilants de seguretat, amb les especialitats següents:

a) No poden exercir la funció de protecció de l'emmagatzematge, manipulació i transport de diners, valors i objectes valuosos.

b) Poden desenvolupar les altres funcions, sense estar integrats en empreses de seguretat.

c) La instrucció i tramitació dels expedients relatius a la seva habilitació correspon efectuar-les a les unitats competents de la guàrdia civil.

d) El ministre de l'Interior ha de determinar, si s'escau, l'arma adequada per a la prestació de cada classe de servei.

Secció 6a

Detectius privats

Article 19.

1. Els detectius privats, a sol·licitud de persones físiques o jurídiques, s'encarreguen:

a) D'obtenir i aportar informació i proves sobre conductes o fets privats.

b) De la investigació de delictes perseguibles només a instància de part per encàrrec dels legitimats en el procés penal.

c) De la vigilància en fires, hotels, exposicions o àmbits anàlegs.

2. Llevat del que disposa el paràgraf c) de l'apartat anterior, no poden prestar serveis propis de les empreses de seguretat ni exercir funcions atribuïdes al personal a què es refereixen les seccions anteriors del present capítol.

3. Tampoc no poden realitzar investigacions sobre delictes perseguibles d'ofici, i han de denunciar immediatament davant l'autoritat competent qualsevol fet d'aquesta naturalesa que arribi al seu coneixement; han de posar a la seva disposició tota la informació i els instruments que puguin haver obtingut.

4. En cap cas no poden utilitzar per a les seves investigacions mitjans materials o tècnics que atemptin contra el dret a l'honor, a la intimitat personal o familiar o a la imatge pròpia o al secret de les comunicacions.

Article 20.

A més del que disposa l'article 10 d'aquesta Llei, no poden obtenir l'habilitació necessària per a l'exercici de les funcions de detectiu privat els funcionaris de qualsevol de les administracions públiques en actiu en el moment de la sol·licitud o durant els dos anys anteriors a aquesta.

Capítol IV**Règim sancionador**

Secció 1a

Infraccions

Article 21.

1. Les infraccions de les normes que conté aquesta Llei poden ser lleus, greus i molt greus.

2. Les infraccions lleus prescriuen al cap de dos mesos; les greus, al cap d'un any, i les molt greus, al cap de dos anys.

El termini de prescripció es compta des de la data en què la infracció s'hagi comès. En les infraccions derivades d'una activitat continuada la data inicial del còmput és la de la finalització de l'activitat o la de l'últim acte en què la infracció es consumeix.

La prescripció s'interromp per la iniciació, amb coneixement de l'interessat, del procediment sancionador, i torna a córrer el termini si l'expedient roman paratitzat durant sis mesos per una causa no imputable a aquells contra els quals s'adreça.

Article 22.

Les empreses de seguretat poden incórrer en les infraccions següents:

1. Infraccions molt greus:

a) La prestació de serveis de seguretat a tercers, sense l'habilitació necessària.

b) La realització d'activitats prohibides a l'article 3 d'aquesta Llei sobre conflictes polítics o laborals, control d'opinions, recollida de dades personals o informació a terceres persones sobre clients o el seu personal, en cas que no siguin constitutives de delictes.

c) La instal·lació de mitjans materials o tècnics no homologats que siguin susceptibles de causar un dany greu a les persones o als interessos generals.

d) La negativa a facilitar, quan sigui procedent, la informació que contenen els llibres registres reglamentaris.

e) L'incompliment de les previsions normatives sobre adquisició i ús d'armes, així com sobre disponibilitat d'armes i la seva custòdia, particularment la tinença d'armes pel personal al seu servei fora dels casos que permet aquesta Llei.

f) La realització de serveis de seguretat amb armes fora del que disposa aquesta Llei.

g) La negativa a prestar auxili o col·laboració amb les forces i cossos de seguretat en la investigació i persecució d'actes delictius, en el descobriment i la detenció dels delinqüents o en la realització de les funcions inspectores o de control que els corresponguin.

h) La comissió d'una tercera infracció greu en el període d'un any.

2. Infraccions greus:

a) La instal·lació de mitjans materials o tècnics no homologats, quan l'homologació sigui preceptiva.

b) La realització de serveis de transports amb vehicles que no reuneixin les característiques reglamentàries.

c) La realització de funcions que excedeixen l'habilitació obtinguda per l'empresa de seguretat o pel personal al seu servei, o fora del lloc o de l'àmbit territorial corresponent, així com la retenció de la documentació personal.

d) La realització dels serveis de seguretat sense formalitzar o sense comunicar al Ministeri de l'Interior la subscripció dels contractes corresponents.

e) La utilització en l'exercici de funcions de seguretat de persones que no tinguin qualssevol dels requisits necessaris.

f) L'abandonament o l'omissió injustificats del servei per part dels vigilants de seguretat dins la jornada laboral establerta.

g) La falta de presentació al Ministeri de l'Interior de l'informe d'activitats en la forma i el termini previstos.

h) No transmetre a les forces i cossos de seguretat de l'Estat els senyals d'alarma que es registren a les centrals privades, transmetre els senyals amb retard injustificat o comunicar falses incidències, per negligència, funcionament deficient o falta de verificació prèvia.

i) La comissió d'una tercera infracció lleu en el període d'un any.

3. Infraccions lleus:

a) L'actuació del personal de seguretat sense la deguda uniformitat o els mitjans que els siguin exigibles per reglament.

b) En general, l'incompliment dels tràmits, condicions o formalitats que estableixen aquesta Llei o les normes que la despleguen, sempre que no constitueixi infracció greu o molt greu.

Article 23.

El personal que exerceixi funcions de seguretat privada pot incórrer en les infraccions següents:

1. Infraccions molt greus:

a) La prestació de serveis de seguretat a tercers per part del personal no integrat en empreses de seguretat, sense que disposi de l'habilitació necessària.

b) L'incompliment de les previsions que conté aquesta Llei sobre tinença d'armes fora del servei i sobre la seva utilització.

c) La falta de reserva deguda sobre les investigacions que realitzin els detectius privats o la utilització de mitjans materials o tècnics que atemptin contra el dret a l'honor, a la intimitat personal o familiar, a la imatge pròpia o al secret de les comunicacions.

d) La condemna mitjançant sentència ferma per un delictes dolós comès en l'exercici de les seves funcions.

e) La negativa a prestar auxili o col·laboració amb les forces i cossos de seguretat, quan sigui procedent, en la investigació i persecució d'actes delictius, en el descobriment i detenció dels delinqüents o en la realització de

les funcions inspectores o de control que els corresponguin.

f) La comissió d'una tercera infracció greu en el període d'un any.

2. Infraccions greus:

a) La realització de funcions o serveis que excedeixen l'habilitació obtinguda.

b) L'exercici abusiu de les seves funcions en relació amb els ciutadans.

c) No impedir, en l'exercici de la seva actuació professional, pràctiques abusives, arbitràries o discriminatòries que comportin violència física o moral.

d) La falta de respecte a l'honor o a la dignitat de les persones.

e) La realització d'activitats prohibides a l'article 3 d'aquesta Llei sobre conflictes polítics i laborals, control d'opinions o comunicació d'informació a tercers sobre els seus clients, persones relacionades amb ells, o sobre els béns i efectes que custodiïn.

f) L'exercici dels drets sindicals o laborals al marge del que es disposa sobre això per als serveis públics, en els supòsits a què es refereix l'article 15 d'aquesta Llei.

g) La falta de presentació al Ministeri de l'Interior de l'informe d'activitats dels detectius privats en la forma i el termini previstos.

h) La realització d'investigacions sobre delictes perseguibles d'ofici o la falta de denúncia a l'autoritat competent dels delictes que coneguin els detectius privats en l'exercici de les seves funcions.

i) La comissió d'una tercera infracció lleu en el període d'un any.

3. Infraccions lleus:

a) L'actuació sense la deguda uniformitat o mitjans que siguin exigibles per reglament, per part del personal no integrat en empreses de seguretat.

b) El tracte incorrecte o desconsiderat amb els ciutadans.

c) En general, l'incompliment dels tràmits, condicions o formalitats que estableixen aquesta Llei o les normes que la despleguen, sempre que no constitueixi infracció greu o molt greu.

Article 24.

1. Es considera infracció greu, als efectes d'aquesta Llei, la utilització d'aparells d'alarmes o altres dispositius de seguretat no homologats. Tanmateix, es considera infracció molt greu la utilització d'aquests dispositius si són susceptibles de causar un dany greu a les persones o als interessos generals.

2. La utilització d'aparells o dispositius de seguretat sense ajustar-se a les normes que els regulen, o el seu funcionament amb danys o molèsties per a tercers, es considera infracció lleu.

3. Es considera infracció greu la contractació o utilització d'empreses sense l'habilitació específica necessària per a l'exercici dels serveis de seguretat privada, a més del fet que no reuneixin els requisits legals a aquest efecte. Es considera infracció lleu la contractació o utilització de personal de seguretat, en les mateixes circumstàncies.

Article 25.

Les reglamentacions de les matèries compreses en l'àmbit d'aquesta Llei poden determinar els quadres específics d'infraccions lleus, greus i molt greus en què es concretin els tipus que contenen els articles anteriors.

Secció 2a

Sancions

Article 26.

Les autoritats competents per al compliment del que disposa aquesta Llei poden imposar, per la comissió de les infraccions tipificades a l'article 22 i d'acord amb el que estableixen, si s'escau, les reglamentacions específiques, les sancions següents:

1. Per la comissió d'infraccions molt greus:
 - a) Multes de 5.000.001 fins a 100.000.000 de pessetes.
 - b) Cancel·lació de la inscripció.
2. Per la comissió d'infraccions greus:
 - a) Multa de 50.001 fins a 5.000.000 de pessetes.
 - b) Suspensió temporal de l'autorització, per un termini no superior a un any.
3. Per la comissió d'infraccions lleus:
 - a) Advertiment.
 - b) Multes de fins a 50.000 pessetes.

Article 27.

Les autoritats competents per al compliment del que disposa aquesta Llei poden imposar, per la comissió de les infraccions tipificades a l'article 23 i d'acord amb el que estableixen, si s'escau, les reglamentacions específiques, les sancions següents:

1. Per la comissió d'infraccions molt greus:
 - a) Multes de 500.001 fins a 5.000.000 de pessetes.
 - b) Retirada definitiva de l'habilitació, permís o llicència.
2. Per la comissió d'infraccions greus:
 - a) Multes de 50.001 fins a 500.000 pessetes.
 - b) Suspensió temporal de l'habilitació, permís o llicència, per un termini no superior a un any.
3. Per la comissió d'infraccions lleus:
 - a) Advertiment.
 - b) Multes de fins a 50.000 pessetes.

Article 28.

Les autoritats competents per al compliment del que disposa aquesta Llei poden imposar, per la comissió de les infraccions tipificades a l'article 24 i d'acord amb el que estableixen, si s'escau, les reglamentacions específiques, les sancions següents:

- a) Per infraccions molt greus, multes de 500.001 fins a 25.000.000 de pessetes.
- b) Per infraccions greus, multes de 50.001 fins a 500.000 pessetes.
- c) Per infraccions lleus, multes de fins a 50.000 pessetes.

Article 29.

El material prohibit, no homologat o indegudament utilitzat en serveis de seguretat privada ha de ser decomissat i s'ha de procedir a la seva destrucció si no és de comerç lícit, o a la seva alienació en un altre cas, i ha de quedar en dipòsit la quantitat que se n'obtingui per fer front a les responsabilitats administratives o d'un altre ordre en què s'hagi pogut incórrer.

Article 30.

1. En l'àmbit de l'Administració de l'Estat, la potestat sancionadora que preveu aquesta Llei correspon:

- a) Al ministre de l'Interior, per imposar les sancions de cancel·lació de la inscripció i retirada definitiva de l'habilitació, permís o llicència.
- b) Al director de la Seguretat de l'Estat, per imposar les altres sancions per infraccions molt greus.
- c) Al director general de la policia, per imposar les sancions per infraccions greus.
- d) Als governadors civils per imposar les sancions per infraccions lleus.

2. Contra les resolucions sancionadores es poden interposar els recursos que preveu la Llei de procediment administratiu.

Article 31.

1. Per a la graduació de les sancions, quan no estiguin assenyalades individualitzadament en els reglaments, les autoritats competents han de tenir en compte la gravetat i transcendència del fet, el possible perjudici per a l'interès públic, la situació de risc creada o mantinguda, per a persones o béns, la reincidència, si s'escau, i el volum d'activitat de l'empresa de seguretat contra la qual es dicta la resolució sancionadora o la capacitat econòmica de l'infractor.

2. Si la comissió de les infraccions greus o molt greus han generat beneficis econòmics per als seus autors, les multes es poden incrementar fins al doble dels guanys.

Article 32.

1. Les sancions imposades en aplicació d'aquesta Llei per infraccions lleus, greus o molt greus prescriuen respectivament al cap d'un any, dos anys i quatre anys.

2. El termini de prescripció es comença a comptar des de l'endemà del dia en què sigui ferma la resolució per la qual s'imposa la sanció, si aquesta no s'ha començat a executar, o des que se'n trenca el compliment, si ha començat, i s'interromp des que comença l'execució o el compliment o es reprenen.

Secció 3a

Procediment

Article 33.

Només es pot imposar una sanció, per les infraccions tipificades en aquesta Llei, en virtut d'un procediment instruït per les unitats orgàniques corresponents, de conformitat amb les normes que contenen els articles 133, 134, 136 i 137 de la Llei de procediment administratiu. La sanció d'infraccions lleus es pot acordar en procediment abreujat, amb audiència de l'interessat.

Article 34.

Qualsevol persona que tingui coneixement d'irregularitats comeses per empreses o personal de seguretat privada en l'exercici de les seves activitats, pot denunciar-les davant el Ministeri de l'Interior o els governadors civils, als efectes del possible exercici de les competències sancionadores que els atribueix aquesta Llei.

Article 35.

1. Iniciat l'expedient, l'òrgan que hagi ordenat la seva incoació pot adoptar les mesures cautelars necessàries,

per garantir l'adequada instrucció del procediment, així com per evitar la continuació de la infracció o assegurar el pagament de la sanció, en cas en què aquesta sigui pecuniària, i el compliment d'aquesta en els altres casos.

2. Aquestes mesures, que han de ser congruents amb la naturalesa de la presumpta infracció i proporcionades a la seva gravetat, poden consistir en:

a) L'ocupació o precinte de vehicles, armes, material o equip prohibit, no homologat o que sigui perillós o perjudicial, així com dels instruments i efectes de la infracció.

b) La retirada preventiva de les habilitacions, permisos o llicències.

c) La suspensió administrativa de l'habilitació del personal de seguretat privada i, si s'escau, de la tramitació necessària per a l'atorgament d'aquella, mentre duri la instrucció d'expedients per infraccions greus o molt greus en matèria de seguretat.

També es poden suspendre les esmentades habilitació i tramitació, fins que finalitzi el procés per delictes contra aquest personal.

3. Excepcionalment, en supòsits de greu risc o perill imminent per a persones o béns, les mesures que preveu l'apartat a) del número anterior, les poden adoptar immediatament els agents de l'autoritat; si bé, per al seu manteniment, han de ser ratificades per l'autoritat competent, en el termini màxim de setanta-dues hores.

4. Quan els governadors civils acordin la mesura cautelar de retirada preventiva de les habilitacions, permisos o llicències, o de suspensió administrativa de l'habilitació o de la tramitació per atorgar-la al personal de seguretat, han d'elevat els particulars pertinents a l'autoritat competent, per a la seva ratificació, i aquest ha d'emetre'n resolució en el termini de set dies.

5. Les mesures cautelars que preveuen els apartats 2.b) i 2.c) del present article no poden tenir una durada superior a un any.

Capítol V

Execució

Article 36.

1. Les sancions imposades en les matèries objecte d'aquesta Llei són executives des que la resolució adquireix fermesa en la via administrativa.

2. Quan la sanció sigui de naturalesa pecuniària i no estigui previst un termini per satisfer-la, l'autoritat que la va imposar ho ha d'assenyalar, sense que pugui ser inferior a quinze ni superior a trenta dies hàbils; i es pot acordar el fraccionament del pagament.

3. En els casos de suspensió temporal, cancel·lació d'inscripcions, retirada de documentació i clausura o tancament d'establiments o empreses, l'autoritat sancionadora ha d'assenyalar un termini d'execució suficient, que no pot ser inferior a quinze dies ni superior a dos mesos, després d'escoltar el sancionat i els tercers que puguin resultar-ne directament afectats.

Article 37.

1. Per a l'execució forçosa de les sancions, s'ha de seguir el procediment que preveu el capítol V del títol IV de la Llei de procediment administratiu.

2. En el cas de les multes, si aquestes no són satisfetes en el termini fixat en la resolució, una vegada aquesta sigui ferma, s'ha de seguir el procediment executiu que preveu el Reglament general de recaptació.

Article 38.

La resolució dels expedients sancionadors per infraccions greus i molt greus es pot fer pública, en virtut d'un acord de les autoritats competents, en els termes que es determinin per reglament.

Article 39.

Per aconseguir el compliment de les resolucions adoptades en execució del que disposa aquesta Llei, les autoritats competents, relacionades a l'article 30, poden imposar multes coercitives, d'acord amb el que estableix l'article 107 de la Llei de procediment administratiu. La quantia d'aquestes multes no ha d'excedir les 50.000 pesetes, però es pot augmentar successivament en el 50 per 100 de la quantitat anterior en casos de reiteració de l'incompliment.

Disposició adicional primera.

1. Les empreses de seguretat que regula aquesta Llei tenen la consideració de sector amb regulació específica en matèria de dret d'establiment.

2. L'autorització d'inversions de capital estranger en empreses de seguretat exigeix en tot cas l'informe previ del Ministeri de l'Interior.

3. Les limitacions que estableix aquesta disposició no són aplicables a les persones físiques nacionals dels estats membres de la Comunitat Econòmica Europea ni a les societats constituïdes de conformitat amb la legislació d'un Estat membre i la seu social, administració central o centre d'activitat principal de les quals estigui dins de la Comunitat.

Disposició adicional segona.

1. De conformitat amb les normes que determini el Govern, la formació, actualització i ensinistrament del personal de seguretat privada, els han de portar a terme professors acreditats i s'ha d'impartir en centres de formació, que han de reunir requisits d'ubicació i condicionament, especialment pel que fa als espais per a l'aprenentatge, pràctica i perfeccionament en la utilització d'armes de foc i sistemes de seguretat.

2. Sense perjudici de les llicències o autoritzacions, autonòmiques o municipals, que puguin ser exigibles per entrar en funcionament, els centres de formació requereixen l'autorització d'obertura del Ministeri de l'Interior, que ha de dur a terme activitats inspectores de l'organització i el funcionament dels centres.

3. No poden ser titulars ni exercir funcions de direcció ni d'administració de centres de formació del personal de seguretat privada els membres de les forces i cossos de seguretat que hi hagin exercit funcions de control de les entitats, serveis o actuacions, o del personal o mitjans en matèria de seguretat, vigilància o investigació privades en els dos anys anteriors.

Disposició adicional tercera.

Queden fora de l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei les activitats de custòdia de l'Estat d'instal·lacions i béns o de control d'accessos realitzades a l'interior d'immobles per personal diferent del de seguretat privada i directament contractat pels titulars d'aquests. Aquest personal en cap cas pot portar ni fer servir armes, ni utilitzar distintius o uniformes que es puguin confondre amb els que preveu aquesta Llei per al personal de seguretat privada.

Disposició adicional quarta.

1. Les comunitats autònomes amb competències per a la protecció de persones i béns i per al manteniment de

l'ordre públic, d'acord amb el que disposen els estatuts corresponents i, si s'escau, amb el que preveu la Llei de forces i cossos de seguretat, poden exercir les facultats d'autorització, inspecció i sanció de les empreses de seguretat que tinguin el domicili social a la mateixa comunitat autònoma i l'àmbit d'actuació limitat a aquesta.

2. Als efectes d'informació, l'exercici d'aquestes atribucions s'ha de comunicar a la Junta de Seguretat.

3. També els correspon la denúncia, i la posada en coneixement de les autoritats competents, de les infraccions comeses per les empreses de seguretat que no estiguin incloses en el primer paràgraf d'aquesta disposició.

Disposició transitòria primera.

Les empreses de seguretat inscrites, les mesures de seguretat adoptades i el material o equip en ús amb anterioritat a la promulgació d'aquesta Llei, d'acord amb la normativa anterior, però que no compleixin, totalment o parcialment, els requisits o exigències que estableixen aquesta Llei i les normes que la despleguen, s'han d'adaptar a aquests requisits i exigències, dins el termini d'un any, que es compta:

a) Respecte als requisits nous de les empreses que requereixin concreció reglamentària, des de la data de promulgació de les disposicions de desplegament corresponents.

b) Quant a les mesures adoptades, des de la promulgació de les normes que les reglamentin.

c) Quant al material o equip que estigui en ús, des que es dictin i es comuniquin les corresponents resolucions d'homologació, quan siguin necessàries.

d) Respecte a les matèries no compreses als apartats anteriors, des de la promulgació d'aquesta Llei.

Disposició transitòria segona.

1. Els vigilants jurats de seguretat, els guardes jurats d'explosius i els guardes particulars jurats del camp que, en la data d'entrada en vigor d'aquesta Llei, reuneixin les condicions exigibles per a la prestació dels corresponents serveis d'acord amb la normativa anterior, poden seguir exercint les funcions per a les quals estiguin documentats, sense necessitat d'obtenir l'habilitació que regula l'article 10 d'aquesta Llei.

2. Els vigilants jurats de seguretat i els guardes jurats d'explosius que, en la data de promulgació d'aquesta Llei, estiguin contractats directament per les empreses o entitats on realitzin les seves funcions de vigilància, poden continuar exercint aquestes funcions sense estar integrats en empreses de seguretat durant un termini de dos anys des de la data esmentada, a partir de la qual s'han d'atenir necessàriament al que disposa sobre això l'article 12 d'aquesta Llei.

Disposició transitòria tercera.

Una vegada transcorregut el termini de dos anys a partir de l'entrada en vigor de les disposicions de desplegament reglamentari relatives a l'habilitació per a l'exercici de la professió de vigilant de seguretat, el personal que, sota les denominacions de guardes de seguretat, controladors o altres de significació anàloga, hagi dut a

terme amb anterioritat a l'esmentada promulgació funcions de vigilància i controls a l'interior d'immobles no pot realitzar cap de les funcions esmentades a l'article 11 sense haver obtingut prèviament l'habilitació que regula l'article 10 d'aquesta Llei.

Disposició transitòria quarta.

Els detectius privats i els seus auxiliars que, en la data de promulgació d'aquesta Llei, estiguin acreditats com a tals d'acord amb la legislació anterior i els investigadors o informadors que acreditin oficialment l'exercici professional durant dos anys amb anterioritat a aquesta data, poden seguir duent a terme les mateixes activitats fins que transcorri un any des de la promulgació de les disposicions de desplegament reglamentari relatives a l'habilitació per a l'exercici de la professió de detectiu privat. A partir d'aquest termini, per poder exercir les activitats que preveu l'article 19.1 d'aquesta Llei, han de convalidar o obtenir l'habilitació necessària d'acord amb el que disposen aquesta Llei i les esmentades disposicions de desplegament reglamentari.

Disposició derogatòria única.

Queden derogades totes les normes del mateix rang o inferior que s'oposin al que disposa aquesta Llei.

Disposició final primera.

El Govern ha de dictar les normes reglamentàries que siguin necessàries per al desplegament i l'execució del que disposa aquesta Llei, i concretament per determinar:

a) Els requisits i característiques que han de reunir les empreses i entitats objecte de regulació.

b) Les condicions que s'han de complir en la prestació de serveis i realització d'activitats de seguretat privada.

c) Les característiques que han de reunir els mitjans tècnics i materials utilitzats amb aquesta finalitat.

d) Les funcions, deures i responsabilitats del personal de seguretat privada, així com la qualificació i funcions del cap de seguretat.

e) El règim d'habilitació de l'esmentat personal.

f) Els òrgans del Ministeri de l'Interior competents, en cada cas, per al desplegament de les diverses funcions.

Disposició final segona.

Es faculta, així mateix, el Govern per actualitzar la quantia de les multes, d'acord amb les variacions de l'índex de preus de consum.

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 30 de juliol de 1992.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
FELIPE GONZÁLEZ MÁRQUEZ